

Vergaderjaar 1992–1993

22 893

Wijziging van de Gemeentewet en van een aantal andere wetten met het oog op de invoering van de Gemeentewet en vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Gemeentewet (Invoeringswet Gemeentewet)

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMEEN

1. Inleiding

Op 12 maart 1992 is de nieuwe Gemeentewet in het Staatsblad (nr. 96) geplaatst. Daarmee werd een belangrijke mijlpaal bereikt in het inmiddels langdurige proces van algehele herziening van de Gemeentewet. Enkele hoofdmomenten uit dat proces roep ik hier kort in herinnering. Op 20 oktober 1980 brengt de Werkgroep Herziening Gemeentewet (Werkgroep Van Kinschot) haar eindrapport uit. De ontwerp-Gemeentewet die de werkgroep bij haar rapport voegt vormt het uitgangspunt bij de voorbereiding van een regeringsontwerp. Op 12 februari 1986 dient de regering haar voorstel voor een nieuwe Gemeentewet bij de Tweede Kamer in. Dat die indiening zo lang op zich liet wachten vindt mede zijn oorzaak in de omstandigheid dat destijds drie grote organieke wetten tegelijk werden voorbereid: een ontwerp-Gemeentewet, een ontwerp-Provinciewet en een ontwerp-Waterschapswet. Deze drie ontwerpen konden in de jaren 1986–1987 snel na elkaar worden ingediend.

Na een omvangrijke schriftelijke voorbereiding werd de nieuwe Gemeentewet op 19 en 25 september 1990 in de Tweede Kamer mondeling behandeld en op 6 november 1990 door haar aanvaard. Op 11 februari 1992 stemde de Eerste Kamer met het wetsvoorstel in.

Thans ligt het laatste traject voor ons: het regelen bij wet van de inwerkingtreding van de Gemeentewet en het in verband daarmee aanpassen van een groot aantal wetten. Wat dit laatste betreft gaat het in het overgrote deel om technische aanpassingen, in die zin dat verwijzingen naar de oude wet worden aangepast. Het onderhavige wetsvoorstel voorziet daarin. Bovendien regelt het voorstel, uitvoering gevend aan artikel 301 van de nieuwe Gemeentewet, in hoofdstuk XIII de inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet.

Naast deze technische aanpassingen bevat het voorstel een aantal min of meer inhoudelijke aanpassingen van de nieuwe Gemeentewet zelf.

Voor het grootste deel vloeien deze voorstellen voort uit het schriftelijk verkeer tussen regering en Eerste Kamer. Ik verwijs daartoe naar de

memorie van antwoord en de nadere memorie van antwoord bij de nieuwe Gemeentewet aan de Eerste Kamer. Daarnaast wordt een beperkt aantal andere wijzigingen voorgesteld. Deze wijzigingen zijn nodig omdat bij nadere beschouwing is gebleken dat bepaalde reeds opgenomen wettelijke voorzieningen hetzij nog lacunes vertoonden, hetzij nog onvoldoende doorwerkten in andere onderdelen van de wet.

Over deze voorstellen is advies ingewonnen bij de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, het Interprovinciaal Overleg en de Raad voor de gemeentefinanciën¹. Het betreft onder andere een aanscherping van de overgangsbepalingen, alsmede een aanpassing van de commissie-artikelen. In het hoofdstuksgewijze onderdeel van deze toelichting wordt daar nader op ingegaan.

Voorts zij vermeld dat een aanzienlijk aantal aanpassingen van de Gemeentewet samenhangt met de verwerking daarin van enkele sinds 1986 tot stand gekomen wetten met betrekking tot gemeentelijke belastingen. In onderdeel 2 wordt hier nader op ingegaan.

De wijzigingen in de nieuwe Gemeentewet zijn opgenomen in hoofdstuk I van het onderhavige wetsvoorstel. De daaropvolgende hoofdstuken bevatten de wijzigingen in andere wetten, geordend per departement.

In onderdeel 6 van dit algemeen deel van de toelichting wordt ingegaan op de financiële gevolgen van de invoering van de nieuwe Gemeentewet.

Ik wijs er nog op dat algemene maatregelen van bestuur en ministeriële regelingen eveneens aan de nieuwe Gemeentewet aangepast moeten worden. Deze aanpassingen vallen buiten het kader van deze wet. Zij zullen per departement tijdig moeten worden voorbereid.

Voorts is het de bedoeling dat de in het wetsvoorstel tot wijziging van de materiële belastingbepalingen van de nieuwe Gemeentewet (21 591) opgenomen bepalingen door middel van deze Invoeringswet in de nieuwe Gemeentewet zullen worden geïntegreerd. Aangezien de parlementaire behandeling van dat wetsvoorstel thans nog niet is afgerond, voorziet het voorliggende voorstel nog niet in die integratie. Ik hoop evenwel dat de behandeling in de Eerste Kamer van bedoeld voorstel zodanig zal verlopen dat dat voorstel bij nota van wijziging in deze Invoeringswet verwerkt kan worden.

Teneinde misverstanden te voorkomen zij er nog op gewezen dat de in de hoofdstukken II tot en met XII van deze wet voorkomende verwijzingen naar de Gemeentewet gebaseerd zijn op de nummering van de nieuwe Gemeentewet zoals die voorkomt in de versie die op 12 maart jl. in het Staatsblad is geplaatst. Omdat een definitieve nummering eerst bekend zal zijn na afronding van de parlementaire behandeling van het onderhavige voorstel, voorziet hoofdstuk XIII erin dat de Minister van Binnenlandse Zaken alsdan de definitieve nummering en de aanpassing daaraan van de verwijzingen in andere wetten vaststelt.

2. Relatie met andere wetgevingsprojecten

Op dit moment is een aantal wetgevingsprojecten in ontwikkeling die niet los van de nieuwe Gemeentewet gezien kunnen worden. Zo zal de invoering van de Algemene wet bestuursrecht zeker gevolgen hebben voor de nieuwe Gemeentewet. De invoeringswetgeving bij de zogeheten eerste tranche van de Algemene wet bestuursrecht (Stb. 1992, 422) voorziet in enkele wijzigingen van de nieuwe Gemeentewet. De afstemming tussen Gemeentewet en eerste tranche Algemene wet

¹ Ter inzage gelegd bij de afdeling Parlementaire Documentatie.

bestuursrecht zal tijdens de parlementaire procedure van het onderhavige wetsvoorstel nauwlettend gevolgd worden. Daarbij zal er voor zorg worden gedragen dat beide wetten bij de inwerkingtreding op elkaar zijn afgestemd.

Een voorontwerp derde tranche is onlangs uitgebracht door de Commissie wetgeving algemene regels van bestuursrecht. Met name in het kader van de derde tranche zullen essentiële wijzigingen in de nieuwe Gemeentewet worden aangebracht. Een en ander zal te zijner tijd bij de invoeringswetgeving bij de derde tranche worden geregeld.

Een ander projekt dat de Gemeentewet raakt is de eerste fase van de herziening rechterlijke organisatie, in welk kader ook de definitieve voorzieningen inzake Kroongeschillen worden opgenomen. Het voornemen bestaat alle Kroonberoepen om te zetten in beroep op de rechter. Dat geldt dus niet alleen voor de Kroonberoepen ten aanzien waarvan de Tijdelijke wet Kroongeschillen al beroep op de rechter introduceerde, maar ook voor de beroepen tegen besluiten van algemene strekking en de zogeheten echte bestuursgeschillen. Concreet betekent dat dat alle in de Gemeentewet voorkomende Kroonberoepen zullen worden omgezet in beroep op de rechter. Deze operatie wordt geregeld in het wetsvoorstel eerste fase herziening rechterlijke organisatie (22 495). In dat voorstel is ook voorzien in het opnemen van een algemene regeling van het bestuursprocesrecht in de Algemene wet bestuursrecht.

Met betrekking tot de belastingbepalingen wijs ik op het volgende.

Sedert de indiening van het wetsvoorstel nieuwe Gemeentewet op 12 februari 1986 zijn de (materiële en formele) belastingbepalingen in de huidige gemeentewet herhaaldelijk aangepast. Deze wijzigingen zijn tot op heden nog niet doorgevoerd in het wetsvoorstel nieuwe Gemeentewet. Het betreft de volgende wijzigingen:

- De Wet van 3 juli 1989, houdende wijziging van de gemeentewet op het stuk der belastingen (limitering onroerend-goedbelastingen, leges en rechten) (Stb. 302);
- De Wet van 21 juni 1990 tot wijziging van de gemeentewet, de Wet op de motorrijtuigenbelasting, de Wet op de rechterlijke organisatie en de Wet gemeenschappelijke regelingen inzake parkeerbelastingen (Stb. 426);
- De Wet van 22 mei 1991 tot wijziging van diverse wetten in verband met vereenvoudiging van regelgeving en vergroting van gemeentelijke en provinciale beleidsvrijheid (Stb. 394);
- De Invoeringswet Invorderingswet 1990 (Stb. 222);
- De Wet van 26 november 1987 tot wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen met betrekking tot de uitbreiding van informatieverplichtingen en invoering van een boekhoudverplichting ten behoeve van de belastingheffing alsmede in verband daarmee wijziging van enige andere wetten (Stb. 536);
- De Wet van 7 maart 1991 tot uitbreiding van informatieverplichtingen in internationale verhoudingen (Stb. 95);
- De Wet van 4 oktober 1990 tot wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en de Algemene wet inzake de douane en de accijnzen in verband met de Bekendmakingswet (Stb. 527);
- De Wet tot aanscherping van sancties op het gebied van belastingen (Stb. 1988, 251);
- De Wet van 1 april 1988, houdende wijziging van de Wegenverkeerswet en van de gemeentewet (strafbare feiten begaan door onbekende bestuurders van een motorrijtuig), Stb. 164;
- De Wet indeling geldboetecategorieën II (Stb. 1988, 77);

- De Wet overdracht taken OGB (Stb. 1990, 549);
- De Waterschapswet (Stb. 1991, 444).

De hierboven genoemde wijzigingen van de huidige gemeentewet worden door middel van het onderhavige voorstel (in de onderdelen LL tot en met HHH van hoofdstuk I) opgenomen in hoofdstuk XV (De gemeentelijke belastingen) van de nieuwe Gemeentewet. Tevens is voorzien in aanpassing aan de Invoeringswet Boeken 3, 5 en 6 nieuw B.W. (tiende gedeelte) (Stb. 1989, 492).

3. Inspraak

In het kader van de parlementaire behandeling van de nieuwe Gemeentewet is meer dan eens gewezen op het beoogde sanerende effect van de inspraakbepaling (artikel 151). Artikel 151 brengt met zich mee dat procedureregels in bijzondere wetten met betrekking tot inspraak kunnen vervallen. Daar waar het de bedoeling is dat inspraak verplicht wordt geregeld, dient die verplichting uiteraard gehandhaafd te blijven. De procedureregels kunnen echter vervallen. Ik verwijs naar de hoofdstukken VII en X van de hoofdstuksgewijze toelichting waar drie belangrijke gevallen zijn vermeld waaruit het sanerende effect van artikel 151 blijkt (de Wet op de Ruimtelijke Ordening, de Wet stads- en dorpsvernieuwing en de Kampeerwet).

In dit verband vestig ik ook de aandacht op artikel 4 van het ontwerp van Wet sociale vernieuwing, waar is geregeld dat burgers door de gemeente actief betrokken dienen te worden bij de totstandkoming en uitvoering van het beleid inzake sociale vernieuwing. De memorie van toelichting hierbij (paragraaf 3.2.3) geeft aan dat deze participatiebepaling de verplichting tot inspraak in zich sluit. Daarbij wordt tevens vermeld dat inspraak plaats dient te vinden overeenkomstig de inspraakbepaling van de nieuwe Gemeentewet.

4. Wetten tot wijziging van gemeentelijke indeling

Verwijzingen naar de gemeentewet komen onder meer voor in 96 wetten tot wijziging van de gemeentelijke indeling. Aangezien deze wetten hun materiële betekenis korte tijd na de datum van herindeling verliezen, is er van afgezien deze verwijzingen aan te passen aan de nieuwe Gemeentewet.

5. Anticiperen

Ik teken nog aan dat een tweetal bepalingen in de Gemeentewet anticipeert op thans nog niet in werking zijnde wetgeving. Het betreft het zesde lid van artikel 128, waarin verwezen wordt naar de Algemene wet op het binnentreden en artikel 87, tweede lid, waarin verwezen wordt naar de artikelen Z1 tot en met Z11 van de Kieswet, zoals die komen te luiden ingevolge het op 12 maart 1992 bij de Tweede Kamer ingediende voorstel tot wijziging van de Kieswet in verband met de opnemings van de bepalingen betreffende de verkiezing van de leden van het Europees Parlement (kamerstuk 22 541). Ik ga er vanuit dat de desbetreffende wetsvoorstellen in werking getreden zijn op het moment dat de nieuwe Gemeentewet in werking treedt. Mocht tijdens de behandeling van het onderhavige voorstel onverhoopt het tegendeel blijken, dan zal ik bij nota van wijziging passende wijzigingen voorstellen.

6. Financiële gevolgen

In de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer bij het voorstel voor een nieuwe Gemeentewet is op bladzijde 127 een bedrag van structureel f 6,7 miljoen geraamd als compensatie voor de gemeenten in verband met de financiële gevolgen van de herziening van de gemeentewet. Aan de raming van dit bedrag lagen de volgende overwegingen ten grondslag.

- Voor de kosten verbonden aan de verhoging van het aantal raadsleden van 7 naar 9 in gemeenten met minder dan 3001 inwoners is uitgegaan van een bedrag van f 1,2 miljoen.

- De opheffing van de mogelijkheid om zowel het ambt van burgemeester als het ambt van secretaris door één persoon te laten vervullen, leidt tot extra kosten die voor de betrokken gemeenten werden geschat op f 3 miljoen. Van compensatie van deze extra kosten is afgezien aangezien de uitkeringen uit het Gemeentefonds in alle gemeentegroepen reeds zijn afgestemd op de situatie dat in een gemeente zowel een burgemeester als een secretaris hun ambt vervullen.

- Uitgegaan werd van een te compenseren bedrag van f 1 miljoen aan extra gemeentelijke lasten in verband met de opgenomen verplichting tot opstelling van een meerjarenraming.

- Als bijdrage aan de totstandkoming van de met het wetsvoorstel beoogde inspraakprocedures werd een bijdrage van f 0,50 per inwoner redelijk geacht. Bij wijze van compensatie van de algemene inspraakbepaling werd aldus uitgegaan van een structureel bedrag van f 7 miljoen.

- In verband met de terugstortplicht van de burgemeester en van de wethouders met betrekking tot de vergoedingen welke zij genieten uit nevenfuncties die zij uit hoofde van het ambt uitoefenen, is rekening gehouden met een gemeentelijke besparing van f 2,5 miljoen.

Afgestemd op de situatie destijds bedroeg de compensatie voor de invoering van de herziene gemeentewet per saldo f 6,7 miljoen. In de memorie van toelichting is daarbij gesteld dat de invoering van de herziene Gemeentewet budgettair neutraal moet verlopen. Als dekking voor de berekende compensatie is in dat verband de door het gewijzigde financiële toezicht te bereiken besparing bij de provincies aangewezen. Deze besparing werd berekend op f 6 à f 7 miljoen.

De bij de berekening van de compensatie gehanteerde uitgangspunten en overwegingen zijn voor advies voorgelegd aan de Raad voor de gemeentefinanciën. In zijn advies van 19 juni 1986, 63266 RGF 138/28, stemde de Raad in met een in verband met de herziening van de gemeentewet voorgestelde overheveling van de begroting van het Provinciefonds naar de begroting van het Gemeentefonds ter grootte van structureel f 6,7 miljoen. Bij de behandeling van de nieuwe Gemeentewet heb ik op verschillende plaatsen aangegeven voornemens te zijn het bedrag in het kader van de invoeringswetgeving te heroverwegen.

Ik heb bij de heroverweging de hoogte van de compensatie voor de kosten van invoering van de nieuwe Gemeentewet afgestemd op de huidige situatie. Dit heeft tot de volgende bijstellingen van het bedrag van f 6,7 miljoen geleid.

In de eerste plaats is het aantal gemeenten met minder dan 3001 inwoners ten opzichte van 1985 met 75% afgenomen. Voor de compensatie in verband met de verhoging van het aantal raadsleden van 7 naar 9 voor gemeenten met minder dan 3001 inwoners ga ik daarom uit van een neerwaartse bijstelling van f 0,9 miljoen tot f 0,3 miljoen.

In de tweede plaats ben ik in de huidige situatie in beginsel van oordeel dat kan worden afgezien van een compensatie voor de extra lasten als gevolg van de wettelijke verplichting tot opstelling van een

meerjarenraming. In het huidige beheers- en beleidsinstrumentarium van gemeenten heeft de meerjarenraming een vaste plaats gekregen. De verplichting tot het opstellen van meerjarenramingen vloeit overigens reeds voort uit de per 1 januari 1985 in werking getreden nieuwe Comptabiliteitsvoorschriften. Voor de invoering van de nieuwe Comptabiliteitsvoorschriften is via het Gemeentefonds een incidentele compensatie verleend van in totaal f 16 miljoen. Daarbij werd er destijds van uitgegaan dat structurele compensatie niet nodig was. In de memorie van toelichting bij de nieuwe Gemeentewet is echter uitgegaan van een extra bedrag van f 1 miljoen. Vanuit deze achtergrond wordt de compensatie voor de meerjarenramingen niet volledig geschrapt. Een neerwaartse bijstelling van het bedrag met f 0,5 miljoen acht ik echter redelijk.

Voor wat betreft de inspraakprocedures is ten opzichte van het oorspronkelijke wetsvoorstel een versobering aangebracht. In artikel 151 is het voorgeschreven overleg met in de gemeente werkzame instellingen en organisaties komen te vervallen (het aanvankelijke onderdeel c van het tweede lid van artikel 151). Ook het voorschrift tot regeling van de wijze waarop deze instellingen en organisaties hun beklag kunnen doen over de uitvoering van de inspraakverordening is geschrapt. Deze versoberingen geven aanleiding de oorspronkelijk voor de inspraakbepaling geraamde compensatie met f 1,3 miljoen te verminderen.

Per saldo ga ik in de huidige situatie uit van een structureel bedrag van f 4,0 miljoen (f 6,7 miljoen – f 2,7 miljoen) als compensatie voor de invoering van de Gemeentewet. Gezien de conclusie dat de aan de gemeenten te verlenen compensatie in de huidige situatie kan worden verminderd, ben ik bereid de oorspronkelijk geraamde korting van f 6,7 miljoen op het Provinciefonds te verlagen tot f 4,0 miljoen. Daarmee wordt naar mijn mening in redelijke mate tegemoet gekomen aan de door het IPO namens de provinciebesturen eerder naar voren gebrachte bezwaren tegen de korting van f 6,7 miljoen.

In de adviezen van VNG en Rgf met betrekking tot het conceptvoorstel voor de invoeringswet worden kanttekeningen geplaatst bij de één-op-één relatie tussen de toevoeging aan het Gemeentefonds en de uitname uit het Provinciefonds. Deze relatie is geenszins toevallig; zij komt voort uit het indertijd in de memorie van toelichting bij de nieuwe Gemeentewet neergelegde uitgangspunt van de budgettair neutrale invoering van de Gemeentewet. Hoewel er bij de parlementaire behandeling in de Tweede Kamer is gesteld dat in het kader van de invoeringswetgeving op de kwestie van de financiële gevolgen zou worden teruggekomen, heeft daarbij het uitgangspunt van de budgettair neutrale invoering niet ter discussie gestaan. Wel is de toezegging gedaan de hoogte van de bedragen nader te bezien in het kader van in de Gemeentewet aangebrachte veranderingen. Bij deze herbezinning ben ik, evenals bij de eerdere berekening van de toevoeging respectievelijk uitname, van zeer globale bedragen uitgegaan. Daarbij is het oogmerk de redelijkheid van de bestuurlijke afweging geweest en niet het nastreven van rekenkundige exactheid.

7. Provinciewet

Vermeld zij nog in het kader van dit algemeen deel van de toelichting dat het in het voornemen ligt de nieuwe Gemeentewet gelijktijdig met de nieuwe Provinciewet in werking te laten treden. De bij de nieuwe Provinciewet (Stb. 1992, 550) behorende invoeringswetgeving zal zo spoedig mogelijk in procedure worden gebracht.

8. Deregulering

Het onderhavige wetsvoorstel is overwegend technisch van aard (aanpassing van wetgeving aan de nieuwe Gemeentewet) en ontmoet daarom vanuit een oogpunt van deregulering geen bezwaar.

II. HOOFDSTUKSGEWIJS

HOOFDSTUK I WIJZIGING VAN DE GEMEENTEWET

A. 1. In een artikel in «De Gemeentestem» van 15 februari 1991 heeft prof. mr. C.A.J.M. Kortmann aangedrongen op een consistent gebruik van begrippen waar het gaat om de aanduiding van algemeen verbindende voorschriften. In de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer (kamerstuk 19 403, nr. 64b, blz. 25) is toegezegd waar nodig de gehanteerde begrippen aan te passen. Deze wijziging strekt daartoe.

2. Deze wijziging corrigeert een drukfout.

B. Deze wijziging betreft een tekstuele verbetering.

C. Met betrekking tot het begin van het raadslidmaatschap zijn verschillende fasen te onderscheiden. Allereerst is er de benoemdverklaring door de voorzitter van het centraal stembureau (artikel U 1 van de Kieswet). Vervolgens is er de toelating door de raad. Bij de beslissing van het centraal stembureau over de benoeming speelt de vraag of de betreffende persoon zal (kunnen) worden toegelaten geen rol. Het gebruik van de term «toegelaten» in artikel 11 betekent daarom dat het lid van de raad dat van zijn lidmaatschap is vervallen verklaard, wel moet worden benoemd door het centraal stembureau waarna de raad slechts kan beslissen dat de betreffende persoon niet wordt toegelaten. Meer bevredigend is daarom bij nader inzien de onder de gemeentewet bestaande regeling, dat degenen die van het lidmaatschap zijn vervallen verklaard in een tussentijdse vacature niet door het centraal stembureau worden benoemd.

D. Ingevolge het Nieuw Burgerlijk Wetboek dient de term «gemachtigde» te worden vervangen door: vertegenwoordiger.

E. Deze wijziging strekt tot aanpassing aan de nieuwe Wet openbaarheid van bestuur (Stb. 1991, 703).

F. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel D.

G. De voorgestelde wijziging van deze artikelen beoogt een ruimere delegatiemogelijkheid te openen met behulp van de formulering «bij of krachtens algemene maatregel van bestuur».

In genoemde artikelen worden rechtspositionele aspecten geregeld van de functies van wethouder (artikelen 44 en 51), burgemeester (artikelen 66, 73 en 79), leden van de raad en de commissies (artikelen 95 en 96) en de gemeentesecretaris (artikel 102). Op grond van de uitvoeringspraktijk van vergelijkbare artikelen in de huidige gemeentewet is gebleken dat wijzigingen in de rechtspositionele sfeer anders dan technische aanpassingen van bepaalde bedragen, regelmatig voorkomen. Deze wijzigingen zijn daarentegen niet zó fundamenteel dat zij door middel van bij algemene maatregel van bestuur te stellen regels tot stand gebracht zouden moeten worden. De hier voorgestelde formulering maakt subdelegatie mogelijk. Dit houdt in dat bepaalde wijzigingen ook

tot stand kunnen worden gebracht bij ministeriële regeling.

Als voorbeeld kan genoemd worden de «opclassificatie». Hieronder wordt verstaan het plaatsen van een gemeente in een hogere inwonersklasse dan het inwonertal rechtvaardigt. Dit instrument kan gebruikt worden als de bestuurlijke zwaarte van de gemeente duidelijk uitsteekt boven wat normaal is in de betreffende inwonersklasse. Door «opclassificatie» kan de bezoldiging van wethouders, maar ook die van de burgemeester en de secretaris op een hoger niveau komen. Deze «opclassificatie» wordt op grond van de gemeentewet geregeld bij algemene maatregel van bestuur. De voorgestelde formulering in het onderhavige artikel maakt het mogelijk de «opclassificatie» bij ministeriële regeling tot stand te brengen.

De technische wijziging van het vierde lid van artikel 44 vloeit voort uit een aan de Eerste Kamer gedane toezegging met betrekking tot de overeenkomstige bepaling voor gedeputeerden in de Provinciewet (zie nota naar aanleiding van het eindverslag Provinciewet, kamerstuk 19 836, nr 107c). Artikel 66, vierde lid, wordt dienovereenkomstig aangepast.

H. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel E.

I. Deze wijziging strekt ertoe een terminologisch verschil tussen de artikelen 56 en 24 op te heffen.

J. Deze wijziging strekt tot correctie van een misstelling.

K. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel J.

L. Het tweede lid van artikel 83 bepaalt dat in ieder geval de artikelen 19, tweede lid (ter openbare kennis brengen van tijd en plaats) en 23 (openbaarheid) van overeenkomstige toepassing zijn op de vergadering van een commissie waaraan bevoegdheden van de raad zijn toegekend. Ten aanzien van deelgemeenten is het bovendien van belang te verzekeren dat artikel 24 (verbod tot besloten vergaderen in sommige gevallen) alsmede de artikelen 49 en 50 (ontslagprocedure wethouders) van overeenkomstige toepassing zijn. De VNG heeft hierover positief geadviseerd.

M. De verwijzing naar hoofdstuk X van de Kieswet zou in feite op dit ogenblik een verwijzing naar hoofdstuk Y van de Kieswet dienen te zijn. Ingevolge het op 12 maart 1992 bij de Tweede Kamer ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Kieswet in verband met opname van de bepalingen betreffende de verkiezing van de leden van het Europese Parlement (TK 1991-1992, 22 541, nrs. 1-3) zullen de betreffende strafbepalingen uit de Kieswet een plaats krijgen in de artikelen Z1 tot en met Z11.

N. Het verdient aanbeveling de incompatibiliteitsregeling ten aanzien van raadsleden en deelraadsleden zoveel mogelijk gelijk te schakelen. Er is geen goede grond voor bijvoorbeeld een verbod voor een onderwijzer aan een gemeentelijke school om het deelraadslidmaatschap te vervullen, terwijl er geen belemmering is voor het raadslidmaatschap.

De VNG heeft ervoor gepleit artikel 13 geheel van overeenkomstige toepassing te verklaren, met dien verstande dat eveneens geen lid van de raad (ik neem aan dat deelraad bedoeld is) kan zijn de ambtenaar, door of vanwege het gemeentebestuur aangesteld of daaraan ondergeschikt en werkzaam ten behoeve van de commissie als bedoeld in artikel 88 (bedoeld zal zijn 87).

Ik ben geen voorstander van deze laatste aanvulling. Het criterium «werkzaam ten behoeve van de commissie» is als wettelijke norm onvoldoende omlijnd. Om alle onduidelijkheid te vermijden en alle risico van belangenverstrengeling uit te sluiten verdient het de voorkeur artikel 13 geheel van overeenkomstige toepassing te verklaren. Op deze wijze zijn ook de in het tweede lid van artikel 13 opgenomen uitzonderingen op de incompatibiliteitsregeling voor raadsleden van overeenkomstige toepassing op leden van de deelraad.

O. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel E.

P. Deze wijziging vloeit voort uit de wenselijkheid de Gemeentewet en Provinciewet (in casu artikel 92 Provinciewet, dat bij amendement met de onderhavige zinsnede is uitgebreid) zoveel mogelijk op elkaar te laten aansluiten.

Q. In tegenstelling tot de huidige gemeentewet biedt de nieuwe Gemeentewet op basis van het onderhavige artikel aan gemeentebesturen de mogelijkheid secundaire rechtspositionele maatregelen te treffen. Momenteel wordt een voorstel tot wijziging van de gemeentewet voorbereid. Aan artikel 64f van de gemeentewet zal een derde lid worden toegevoegd, dat gemeenten in staat stelt zelf secundaire rechtspositionele voorzieningen voor gemeenteraadsleden te treffen. Het onderhavige artikel 95, tweede lid, wordt gewijzigd conform de tekst van het in voorbereiding zijnde derde lid van artikel 64f van de gemeentewet. In de voorgestelde gewijzigde formulering wordt voorgeschreven dat de tegemoetkoming in of de vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen die verband houden met de vervulling van het raadslidmaatschap door de raad bij verordening dienen te worden geregeld.

Voor de toelichting bij de wijziging «bij algemene maatregel van bestuur» in: bij of krachtens algemene maatregel van bestuur, zij verwezen naar de toelichting bij onderdeel G.

R. 1. Naar aanleiding van door Kortmann in zijn eerder genoemde artikel geuite kritiek op de bewoordingen van het tweede lid van artikel 109, is in de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer (blz. 24) toegezegd dat de redactie van het tweede lid zal worden aangepast. Deze wijziging strekt hiertoe. De nieuw voorgestelde zinsnede «bij of krachtens een andere dan deze wet» is toegelicht in onderdeel W.

2. Artikel 109 kent zijn pendant in artikel 106 van het ontwerp-Provinciewet (zie kamerstuk 19 836, nr. 256, blz. 21–22). Bij amendement is door de Tweede Kamer aan artikel 106 ontwerp-Provinciewet een derde lid toegevoegd. Dit lid strekt ertoe te verzekeren dat kosten, verbonden aan de uitvoering van door het Rijk gevorderd bestuur, in beginsel door het Rijk aan de provincies worden vergoed. Voor de gemeenten behoort een zelfde regel te gelden. Daarom wordt voorgesteld een overeenkomstig derde lid toe te voegen aan artikel 109 van de Gemeentewet.

Opgemerkt wordt dat, evenals artikel 106, derde lid, van de ontwerp-Provinciewet, het thans toegevoegde derde lid aan artikel 109 slechts betrekking kan hebben op beleidsvoornemens van het Rijk die een wijziging van uitoefening van taken of activiteiten door provincies respectievelijk gemeenten tot gevolg hebben.

S. Naar aanleiding van een gedachtenwisseling in de Eerste Kamer is in de nadere memorie van antwoord aan de Eerste Kamer (kamerstuk 19 403, nr. 4a, blz. 3) aangekondigd, dat de redactie van de artikelen 111 en 112 zal worden aangepast, in die zin dat buiten twijfel wordt

gesteld dat zowel de voorbereidingsfase van een plan, als het moment van vaststelling ervan onder de werking van de artikelen 111 en 112 vallen. De onderhavige wijziging strekt daartoe.

- T. 1. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel S.
- 2. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel J.

U. Deze wijzigingen betreffen een terminologische aanpassing aan het elders in de Gemeentewet gehanteerde begrip «gemeentebesturen».

Ua. Deze aanpassing vloeit voort uit een toezegging aan de Eerste Kamer met betrekking tot de overeenkomstige bepaling uit de Provinciewet (zie Nota naar aanleiding van het verslag, kamerstuk 19 836, nr. 107c).

V. Kortmann heeft er in zijn meergenoemde artikel terecht op gewezen dat de tekst van artikel 123 niet spoort met de toelichting erop. Naar aanleiding daarvan is in de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer toegezegd dat de woorden «houden van rechtswege op te gelden» zullen worden vervangen door: zijn van rechtswege vervallen.

W. Tijdens de mondelinge behandeling van de nieuwe Gemeentewet in de Eerste Kamer is toegezegd, dat gezien zou worden of «bijzondere wet» vervangen zou kunnen worden door «een andere dan deze wet». Ik ben tot de conclusie gekomen dat daartegen geen bezwaar bestaat. Eventuele problemen met betrekking tot de uitleg van het begrip «bijzondere wet» worden op deze wijze voorkomen. De wijziging spoort met de bedoeling van de indieners van het amendement dat destijds leidde tot de toevoeging «bijzondere». Beoogd werd immers een regeling te treffen voor verwaarlozing van door andere wetten dan de Gemeentewet gevorderd bestuur.

X. Deze wijziging betreft een tekstuele verbetering.

Y. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel X.

Z. De in dit onderdeel voorgestelde wijzigingen zijn terminologische aanpassingen aan het Nieuw Burgerlijk Wetboek.

AA. Deze wijziging betreft een aanpassing aan het Nieuw Burgerlijk Wetboek.

BB. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel A, onder 1.

CC. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel A, onder 1.

DD. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel A, onder 1.

EE. 1. Deze wijziging is een uitvloeisel van de fiscalisering van parkeerboeten, die enkele jaren geleden haar beslag heeft gekregen in de Wet van 21 juni 1990 (Stb. 426) en die ingevolge onderdeel QQ van het onderhavige hoofdstuk een plaats zal krijgen in artikel 227a van de Gemeentewet.

2. Deze wijziging hangt samen met de sedert enkele jaren in werking getreden Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Stb. 1989, 300).

FF. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel W.

FFa. Artikel 166 kan vervallen, omdat de verzoekschriftenprocedure ex artikel 125k van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet meer bestaat. Deze verzoekschriftenprocedure had betrekking op geldvorderingen tot een beperkt bedrag. In de toelichting op de Justitiebegroting voor 1993 (kamerstuk 22 800, hoofdstuk VI nr. 2, blz. 38) wordt gewezen op de mogelijke invoering van een versnelde procedure voor geldvorderingen. Bezien zal worden in hoeverre het zinvol is het college van burgemeester en wethouders tot het voeren van die versnelde procedure bevoegd te verklaren, overeenkomstig het thans ingetrokken artikel 166. Een eventuele regeling daartoe zal dan in de Gemeentewet worden opgenomen.

GG. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel A, onder 1.

HH. In een artikel in de Gemeentestem van 26 oktober 1990 heeft mr. E. Brederveld terecht kritiek geuit op de in artikel 179, tweede lid, van de Gemeentewet neergelegde mogelijkheid dat de raad beroep openstelt op het college van burgemeester en wethouders van door de burgemeester gedelegeerde uitvoeringsbesluiten. In de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer (blz. 15) is aangekondigd dat via de Invoeringswet deze mogelijkheid zou worden geschrapt. De onderhavige wijziging strekt daartoe.

II. 1. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel X.

2. Deze wijziging is een uitvloeisel van de recente, 5e wijziging van de Comptabiliteitswet.

JJ. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel Z.

KK. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel Z.

LL. Deze aanpassing vloeit voort uit de Wet van 22 mei 1991 tot wijziging van diverse wetten in verband met de vereenvoudiging van regelgeving en vergroting van de gemeentelijke en provinciale beleidsvrijheid (Stb. 394).

Aan artikel 220 is een zevende lid toegevoegd omdat voor besluiten die zijn onderworpen aan de goedkeuring van gedeputeerde staten, analoog aan het vierde lid, dat ziet op besluiten die aan koninklijke goedkeuring zijn onderworpen, de eis tot voorafgaand overleg gerechtvaardigd is.

Het tiende lid is opgenomen teneinde te voorkomen dat de fictie dat het besluit geacht wordt te zijn goedgekeurd ook van toepassing is op besluiten tot wijziging van de belastingverordeningen. In artikel 231 van de gemeentewet was de fictie opgenomen dat raadsbesluiten, welke volgens de opsomming van artikel 228 van de gemeentewet aan goedkeuring door gedeputeerde staten waren onderworpen, geacht werden te zijn goedgekeurd, indien gedeputeerde staten niet binnen de gestelde termijn goedkeuring had verleend.

Artikel 260, derde lid, van de Gemeentewet geeft ook een dergelijke fictie. Deze fictie is echter niet meer gebonden aan in de wet specifiek opgesomde raadsbesluiten. Dit zou er toe leiden dat de besluiten terzake van belastingverordeningen die ingevolge de Wet van 22 mei 1991 aan de goedkeuring van gedeputeerde staten zijn onderworpen thans ook door wetsfictie de goedkeuring zouden verkrijgen. Ook verordeningen die door de Wet D'gemeenten en D'provincies aan goedkeuring van gedeputeerde staten zijn onderworpen zouden thans door het verstrijken van de termijn, genoemd in artikel 260, de goedkeuring verkrijgen. Voor belastingverordeningen die onder het Kroontoezicht vallen bestaat daarentegen een dergelijke fictie niet. Gegeven het belang dat wordt gehecht

aan preventief toezicht bij belastingverordeningen wordt het van toepassing zijn van artikel 260, derde lid, op belastingverordeningen als onwenselijk beschouwd. Hiervoor zij ook verwezen naar de parlementaire behandeling tot op heden van het wetsvoorstel «Wijziging van de Gemeentewet met betrekking tot de materiële belastingbepalingen» (21 591). Met betrekking tot artikel 217 van dat wetsvoorstel is voor wat betreft de in dat wetsvoorstel opgenomen ministeriële goedkeuring, bij de parlementaire behandeling uitgebreid aandacht besteed aan het belang van het preventieve toezicht. In de memorie van antwoord (kamerstukken II 1990/1991, 21 591, nr. 7) bij dit wetsvoorstel is met betrekking tot de termijnen gesteld dat het termijnen van orde zijn. Het lijkt daarom juist ook voor de termijnen zoals gesteld aan de goedkeuring van besluiten inzake belastingverordeningen door gedeputeerde staten, te bepalen dat deze niet fataal zijn.

MM. 1. Deze aanpassing vloeit voort uit de Invoeringswet Boeken 3, 5 en 6 nieuw B.W. (tiende gedeelte) (Stb. 1989, 492).

2. Deze aanpassing vloeit voort uit de Wet van 21 juni 1990 tot wijziging van de gemeentewet, de Wet op de motorrijtuigenbelasting, de Wet op de rechterlijke organisatie en de Wet gemeenschappelijke regelingen inzake parkeerbelastingen (Stb. 426).

NN. De aanpassingen van het eerste tot en met het zesde lid, onderdeel b, alsmede van het tiende lid vloeien voort uit de Invoeringswet Boeken 3, 5 en 6 nieuw B.W. (tiende gedeelte).

De overige aanpassingen vloeien voort uit de Wet van 3 juli 1989, houdende wijziging van de gemeentewet op het stuk der belastingen (limitering onroerend-goedbelastingen, leges en rechten) (Stb. 302).

OO. Voor de aanpassing van het eerste lid zij verwezen naar de toelichting bij onderdeel MM, eerste lid. De aanpassingen van het tweede en derde lid vloeien voort uit de Wet van 22 mei 1991 tot wijziging van diverse wetten in verband met vereenvoudiging van regelgeving en vergroting van de gemeentelijke en provinciale beleidsvrijheid (Stb. 394).

PP. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel OO.

QQ. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel MM, tweede lid.

RR. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel MM, eerste lid.

SS. Deze aanpassing vloeit voort uit de Wet van 3 juli 1989, houdende wijziging van de gemeentewet op het stuk der belastingen (limitering onroerend-goedbelastingen, leges en rechten) (Stb. 302).

TT. Deze aanpassingen vloeien voort uit de Invoeringswet Invoeringswet 1990 (Stb. 222).

UU. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel TT.

VV. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel TT.

WW. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel MM, tweede lid.

XX. Deze aanpassingen vloeien voort uit de Wet van 26 november 1987 tot wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen met betrekking tot de uitbreiding van informatieverplichtingen en invoering van een boekhoudverplichting ten behoeve van de belastingheffing

alsmede in verband daarmee wijziging van enige andere wetten (Uitbreiding informatieverplichtingen en invoering van een boekhoudverplichting) (Stb. 536) (toevoeging artikelen 49a en 53a), de Wet van 7 maart 1991 tot uitbreiding van informatieverplichtingen in internationale verhoudingen (Stb. 95) (toevoeging artikel 47a) en de Wet van 4 oktober 1990 tot wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en de Algemene wet inzake de douane en de accijnzen in verband met de Bekendmakingswet (Stb. 527) (vervallen artikel 64).

YY. 1. Deze aanpassing vloeit voort uit de Wet tot aanscherping van sancties op het gebied van belastingen (Stb. 1988, 251) (vervallen artikel 75).

2. De vervanging van «artikel 155» door «artikel 155, eerste lid» vloeit voort uit de Wet van 1 april 1988, houdende wijziging van de Wegenverkeerswet en van de gemeentewet (strafbare feiten begaan door onbekende bestuurders van een motorrijtuig) (Stb. 164). De tweede aanpassing vloeit voort uit de Wet indeling geldboetecategorieën II (Stb. 1988, 77).

ZZ. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel TT.

AAA. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel TT.

BBB. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel TT.

CCC. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel TT.

DDD. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel TT.

EEE. Deze aanpassingen vloeien voort uit de Invoeringswet Invoeringswet 1990 alsmede de Wet overdracht taken OGB (Stb. 1990, 549).

FFF. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel TT.

GGG. Deze aanpassing vloeit voort uit de Wet overdracht taken OGB.

HHH. Deze wijziging vloeit voort uit de Waterschapswet (Stb. 1991, 444).

III. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel X.

JJJ. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel X.

KKK. Artikel 287 bepaalt dat de intrekking van de oude gemeentewet geen gevolgen heeft voor de geldigheid van de op de dag voor de inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet geldende besluiten. De tweede volzin bepaalt dat dergelijke besluiten overeenkomstig de nieuwe wet kunnen worden gewijzigd of ingetrokken. Voorgesteld wordt deze tweede volzin te schrappen. Immers, voor zover uit de overgangsbepalingen niet anders blijkt, gelden de bepalingen van de nieuwe wet direkt na de inwerkingtreding daarvan. Zij moeten dan ook toegepast worden op wijziging of intrekking van besluiten die reeds golden ten tijde van de inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet. Een uitdrukkelijk daartoe strekkende bepaling is niet nodig.

Tevens wordt een nieuw tweede lid voorgesteld, dat een specifieke overgangsregeling bevat voor besluiten die algemeen verbindende voorschriften inhouden. Ter toelichting wijs ik op het volgende. De overgangs- en slotbepalingen strekken ertoe de gemeentebesturen in de

gelegenheid te stellen zich binnen een redelijke termijn aan te passen aan de nieuwe Gemeentewet. Het is de bedoeling dat nieuwe besluiten overeenkomstig de bepalingen van de nieuwe wet worden genomen. Met betrekking tot de in het verleden genomen besluiten maak ik een onderscheid naar algemeen verbindende voorschriften (verordeningen) enerzijds en overige besluiten anderzijds. Ten aanzien van de categorie algemeen verbindende voorschriften ben ik van oordeel dat deze binnen een redelijke termijn inhoudelijk aan de nieuwe Gemeentewet moeten worden aangepast. De huidige tekst van artikel 287 laat de mogelijkheid open dat niet-aangepaste verordeningen onbepert rechtskracht zouden blijven behouden. Het nu voorgestelde tweede lid heeft ten doel dat algemeen verbindende voorschriften die inhoudelijk niet stroken met de nieuwe Gemeentewet worden aangepast. Daarbij zullen tegelijk de nodige formele aanpassingen kunnen worden verricht (bv. aanpassingen van verwijzingen). Mocht de situatie zich echter voordoen dat een algemeen verbindend voorschrift inhoudelijk niet in strijd is met de nieuwe Gemeentewet, terwijl een verwijzing abusievelijk niet is aangepast, dan ben ik van mening dat dat niet tot gevolg heeft dat het betrokken algemeen verbindende voorschrift om die reden na twee jaar vervalt. Uit de eerste volzin van het tweede lid blijkt immers dat het gaat om inhoudelijke strijd. Wel verdient het dan aanbeveling dat de ommissie bij de eerstvolgende wijziging wordt hersteld. Ik wijs er nog op dat het verval van rechtswege plaatsvindt, voor zover sprake is van inhoudelijke strijd met de Gemeentewet. Een verordening die op een enkel punt strijdt, vervalt dus niet integraal van rechtswege.

Overige besluiten (bijvoorbeeld beschikkingen) die onder het regime van de oude wet zijn genomen behouden uiteraard hun rechtskracht. Als gezegd kunnen deze besluiten desgewenst worden aangepast of ingetrokken.

Aan artikel 287 Gemeentewet zijn voorts een derde, een vierde en een vijfde lid toegevoegd die betrekking hebben op de jaarwedden van wethouders en gemeentesecretarissen. Onder de huidige gemeentewet worden deze jaarwedden door gedeputeerde staten, onder goedkeuring van de Kroon, vastgesteld. In de nieuwe Gemeentewet wordt de bezoldiging van wethouders en secretarissen geregeld bij of krachtens algemene maatregel van bestuur. Het derde lid bepaalt dat bij inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet de bestaande provinciale regelingen van de jaarwedden van wethouders en secretarissen van rechtswege komen te vervallen. Deze bepaling is noodzakelijk om onduidelijkheid over de wettelijke grondslag van de wedden te voorkomen.

De situatie kan zich evenwel voordoen dat bij inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet gedeputeerde staten de jaarwedden over de periode vóór inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet nog niet volledig hebben geregeld. Dit kan met name het geval zijn in verband met het tijdstip waarop de jaarlijkse salarisaanpassingen bekend worden. Als dit tijdstip kort voor de datum van inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet is gelegen, zal de vaststelling door gedeputeerde staten en de vereiste koninklijke goedkeuring van de salarisaanpassing niet meer vóór de datum van inwerkingtreding kunnen worden afgerond. Zonder nadere regeling zouden in dat geval gedeputeerde staten, ingevolge het nu voorgestelde derde lid, de jaarwedden niet meer kunnen aanpassen, terwijl de Kroon niet bevoegd is de jaarwedden te regelen over een periode die ligt vóór de inwerkingtreding van de wet. Aldus zou een hiaat ontstaan in de salarisaanpassingen van wethouders en secretarissen. Om deze reden is in het vierde en vijfde lid bepaald dat gedeputeerde staten nog conform de regeling van de huidige gemeentewet de jaarwedden van wethouders en secretarissen kunnen vaststellen over de periode gelegen vóór de inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet.

In verband met de nu aangescherpte redactie van artikel 287 kan artikel 289 vervallen, omdat de reglementen van orde nu bestreken worden door het tweede lid van artikel 287. Artikel 289 zal vervangen worden door een overgangsregeling ten aanzien van afdelingen in de zin van artikel 254 van de huidige gemeentewet.

LLL. Artikel 254 van de huidige gemeentewet kent de mogelijkheid van een afzonderlijk vermogen en afzonderlijke inkomsten en lasten van in een gemeente gelegen afdelingen of dorpen. Gedeputeerde staten dienen onder koninklijke goedkeuring het verband van deze afzonderlijke huishoudingen met de algemene huishouding van de gemeente te regelen, overkomstig het stelsel van de gemeentewet.

Dit financieel-administratieve voorschrift beoogde tegemoet te komen aan de destijds (rond 1850) vooral in Friesland bestaande behoefte de praktijk van de dorpsgewijs in plaats van gemeentegewijs georganiseerde armenzorg te continueren. Hiervoor was het noodzakelijk dat deze dorpen of afdelingen over een eigen vermogen en dus ook over rechts-persoonlijkheid konden beschikken.

In de nota naar aanleiding van het eindverslag aan de Tweede Kamer is aangegeven dat artikel 254 niet was overgenomen, omdat dit artikel al geruime tijd zijn oorspronkelijke functie niet meer vervulde (TK, 1989-1990, 19 403, nr. 16, blz. 24-25). Tevens is er daarbij op gewezen dat de huidige comptabiliteitsvoorschriften voldoende mogelijkheden bieden om aan het beoogde doel tegemoet te komen, bijvoorbeeld door het instellen van een kostenplaats of zelfs een tak van dienst. Ook is daarbij aangegeven dat, uiteraard binnen de grenzen van artikel 156 van het wetsvoorstel, gedacht zou kunnen worden aan het oprichten van een stichting.

In de nota is er tevens op gewezen dat er nog een aantal afdelingen bestaat en is aangekondigd dat in het kader van de invoeringswetgeving met voorstellen voor een overgangsregeling zou worden gekomen.

Op dit moment kent alleen de provincie Noord-Brabant nog een zestal, reeds eeuwen bestaande afdelingen met een afzonderlijk vermogen:

- de afdeling Leenderstraat en de afdeling Oostrikkerstraat in Leende;
- de afdeling Biest en de afdeling Westerwijk in Hilvarenbeek;
- de afdeling Orthen in 's-Hertogenbosch;
- de afdeling Heide, Halder en Dorp in St. Michielsgestel.

De huidige beheersregelingen van het afzonderlijk vermogen komen ruwweg op het volgende neer. Het beheer berust bij het gemeentebeheer, dat daarover wordt geadviseerd door een commissie van drie inwoners uit de afdeling.

De inkomsten van het vermogen (bv. inschrijving in de Grootboeken der Nationale Schuld, onteigeningsvergoedingen) komen uitsluitend ten goede aan inwoners van de afdelingen. De inkomsten bestaan in de praktijk veelal uit huur, pacht- en renteopbrengsten. Zij moeten worden aangewend ter voldoening van de lasten die op het vermogen rusten, ter bestrijding van de kosten voor onderhoud en verbetering van de eigendommen en ter betaling van de schulden die uitsluitend ten behoeve van de afdeling zijn aangegaan. Ook moet daarvan een vergoeding aan het gemeentebestuur worden betaald voor de administratie en het beheer van het afdelingsvermogen. In het geval van een tekort moet daarin door de gemeenteraad worden voorzien. Eventuele overschotten moeten in het belang van de afdeling worden aangewend dan wel aan de inwoners van de afdeling worden uitgekeerd.

De afdelingen kennen een eigen begroting en rekening voor hun inkomsten en uitgaven. Deze worden op overeenkomstige wijze als de

gemeentebegroting en -rekening ingericht en door de gemeenteraad vastgesteld respectievelijk voorlopig vastgesteld. Tevens worden zij ter goedkeuring respectievelijk ter definitieve vaststelling aan gedeputeerde staten ingezonden.

De afdelingen zijn in financieel-administratief opzicht niet meer nodig. Hun vermogen en inkomsten en uitgaven kunnen met behulp van de huidige comptabiliteitsvoorschriften afzonderlijk zichtbaar worden gemaakt in de vorm van een kostenplaats of een tak van dienst. Ik kan mij voorstellen dat de afdelingen voor de betrokken lokale gemeenschappen historische en maatschappelijke betekenis hebben. Daarom wordt een overgangsregeling voorgesteld die de betrokken gemeenten de gelegenheid biedt het vermogen van de afdelingen in een of andere vorm te laten voortbestaan. Zoals hierboven al is aangegeven, kan daarbij worden gedacht aan een stichting.

Op deze wijze wordt de mogelijkheid geboden dat sprake blijft van een afgezonderd vermogen en de functie van de afdelingen blijft, zij het in een andere juridische constructie, in stand. In afwijking van de termijn in artikel 287 van deze wet krijgen de gemeenten ten behoeve van een zorgvuldige voorbereiding drie jaar de tijd een voorziening te treffen. Na die termijn gaat het vermogen van de afdelingen op in de algemene dienst van de gemeenten.

Ik hecht eraan te benadrukken dat het schrappen van artikel 254 van de oude gemeentewet het voortbestaan van de afdelingen als zodanig niet raakt. Artikel 254 vormde niet de juridische grondslag voor de afdelingen; het was als gezegd slechts een financieel-administratief voorschrift dat het bestaan van afdelingen vooronderstelde.

MMM. Met deze wijziging wordt voorzien in een regeling van de (tijdelijke) doorwerking van het bij de Wet D'gemeenten en D'provincies (Stb. 1991, 449) in de huidige gemeentewet ingevoegde experimentele artikel 245aa, dat ziet op begrotingswijzigingen.

NNN. Artikel 299a

Dit artikel geeft voor belastingverordeningen een aanvulling op de overgangsbepalingen die in artikel 287 voor besluiten in het algemeen in de Gemeentewet zijn opgenomen. Uit artikel 287 volgt ook voor belastingverordeningen dat de intrekking van de gemeentewet geen gevolgen heeft voor de geldigheid van vigerende verordeningen. Uit het tweede lid van artikel 287 volgt ook voor belastingverordeningen die in strijd zijn met de bepalingen van de Gemeentewet, dat zij twee jaar na inwerking-treding van de wet van rechtswege zullen vervallen, tenzij zij met deze wet in overeenstemming zijn gebracht of zijn ingetrokken.

Wijzigingen na de inwerkingtreding van de Gemeentewet van daarvóór vastgestelde verordeningen blijven gedurende de in het tweede lid van artikel 287 genoemde termijn van twee jaar mogelijk, voorzover zij hierbij niet in strijd komen met de wet.

In het eerste lid wordt een heffingsbevoegdheid gegeven voor die gevallen waarbij de termijn van twee jaar weliswaar is verstreken en de verordening is vervallen, maar de gemeente alsnog een aanslag zou willen opleggen voor eerdere belastingjaren of zich voordien voorgedaan hebbende belastbare feiten. De gemeenten kunnen van deze heffingsbevoegdheid gebruik maken binnen de in de Algemene wet inzake rijksbelastingen (Stb. 1959, 301) gestelde termijnen.

In het tweede lid is vastgelegd dat vóór de inwerkingtreding van deze wet vastgestelde verordeningen inzake de baat- en bouwgrondbelasting blijven gelden gedurende de termijn waarvoor zij zijn vastgesteld. Uiteraard blijft de mogelijkheid bestaan om deze verordeningen binnen deze termijn in te trekken. Ook voor deze verordeningen geldt de in het eerste lid opgenomen heffingsbevoegdheid na het verstrijken van de termijn.

Het derde lid is een uit de Wet van 24 december 1970 tot wijziging van de bepalingen inzake gemeentelijke en provinciale belastingen (Stb. 608), overgenomen overgangsbepaling die ziet op de rechtsgeldigheid van voor 30 december 1970 vastgestelde verordeningen, welke gebonden zijn aan een bepaalde termijn en waarvoor een afkoopmogelijkheid bestaat. Hierbij kan gedacht worden aan verordeningen inzake de straataanlegbelasting. De maximale geldigheidstermijn van deze verordeningen is 30 jaar. Ook voor deze verordeningen geldt de in het eerste lid opgenomen heffingsbevoegdheid na het verstrijken van de termijn.

Het vierde lid is een uit de Wet van 3 juli 1989, houdende wijziging van de gemeentewet op het stuk der belastingen (limitering onroerend-goedbelastingen, leges en rechten) (Stb. 302) overgenomen overgangsbepaling. De gemeenten worden hiermee in de gelegenheid gesteld de tarieven voor de gemeentelijke onroerende-zaakbelastingen aan te passen aan de in die wet opgenomen relatieve limiet tussen het tarief van de genothebende krachtens eigendom, bezit of beperkt recht en de gebruiker van de onroerende zaak.

Het vijfde lid is opgenomen om de gemeenten in de gelegenheid te stellen de retributie-verordeningen aan te passen aan het verbod op het maken van matige winst, zoals dat in de wet, genoemd in het vierde lid, is opgenomen.

Artikel 299b

Op belastingverordeningen welke zijn vastgesteld vóór inwerkingtreding van de Gemeentewet, blijven de op het moment van vaststelling geldende wettelijke materiële en formele bepalingen van toepassing. Goedkeuring van deze verordeningen zal – indien zij bij de inwerkingtreding nog niet zijn goedgekeurd – naar de maatstaven van de oude wet plaatsvinden zoals die golden op het moment van vaststelling door de Kroon, of, indien het besluiten zijn die alleen een tariefswijziging bevatten, door gedeputeerde staten. Eventuele rechterlijke toetsing van belastingverordeningen zal voor de periode dat zij gelden derhalve steeds plaatsvinden aan de hand van de wettelijke kaders zoals deze golden op het moment van vaststelling of wijziging van de verordening.

HOOFDSTUK II MINISTERIE VAN JUSTITIE

De in de artikelen 1, 3, 4 en 5 voorgestelde wijzigingen zijn van technische aard en behoeven geen toelichting.

Artikel 2

In de artikelen 437 en 437ter van het Wetboek van Strafrecht wordt de zinsnede «onder goedkeuring van gedeputeerde staten» geschrapt, omdat gemeentelijke strafverordeningen ingevolge de nieuwe Gemeentewet niet meer aan goedkeuring door gedeputeerde staten onderworpen zijn. De overige wijzigingen zijn van technische aard en behoeven geen toelichting.

HOOFDSTUK III MINISTERIE VAN BINNENLANDSE ZAKEN

De in de artikelen 1 tot en met 5 en 8 tot en met 10 voorgestelde wijzigingen zijn technisch van aard en behoeven geen toelichting.

Artikel 6

A. Deze wijziging van de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers (Appa) strekt tot uitvoering van het voornemen, aangekondigd in de memorie van toelichting bij het voorstel voor een nieuwe Gemeentewet (p. 110). Met deze wijziging wordt aan de gemeentebesturen de mogelijkheid gegeven om, evenals dat voor de wethouders het geval is, een uitkerings- en pensioenregeling te treffen ten behoeve van de leden van het dagelijks bestuur van de zogenoemde deelgemeenten.

B. De wijziging van artikel 161 van de Appa strekt ertoe de verwijzingen naar de Gemeentewet op het punt van de goedkeuringsbepalingen aan te passen. In het tweede lid van artikel 161 van de Appa wordt mede verwezen naar de artikelen 236 en 237, tweede lid, van de huidige gemeentewet. In de nieuwe Gemeentewet zijn geen pendanten van genoemde bepalingen opgenomen. Dat hoeft ook niet, omdat daarin wordt voorzien door de artikelen 59, tweede lid, respectievelijk 58b, tweede lid, van de Wet op de Raad van State.

Artikel 7

De voorgestelde wijziging van artikel 12 van de Financiële-Verhoudingswet 1984 is aangekondigd in de memorie van toelichting bij het voorstel voor een nieuwe Gemeentewet (p. 63). In het kader van de invoeringswet voor de nieuwe Gemeentewet zou aan artikel 12 van de Financiële-Verhoudingswet 1984 een lid worden toegevoegd dat bepaalt dat een aanvraag van een gemeente om een aanvullende bijdrage ex artikel 12, eerste lid, van die wet vergezeld dient te gaan van een rapport van gedeputeerde staten over de financiële positie van de gemeente.

Met de toevoeging van het voorgestelde tweede lid aan artikel 12 wordt de toezichthoudende verantwoordelijkheid van gedeputeerde staten, zoals die in de Gemeentewet is neergelegd, duidelijk tot uitdrukking gebracht. In het kader van de vergroting van de gemeentelijke beleidsvrijheid gaat de nieuwe Gemeentewet uit van een regime van repressief begrotingstoezicht op de gemeenten. Op basis van toezending van de gemeentelijke begrotings- en rekeningstukken zien gedeputeerde staten er op toe dat gemeenten niet een zodanig financieel beleid voeren dat zij in een positie komen te verkeren waarin zij een extra beroep moeten doen op de middelen van de collectiviteit der gemeenten of die van het rijk. Indien het financiële beleid daartoe aanleiding geeft, met name in het geval van een structurele tekortbegroting, is het zaak dat gedeputeerde staten tijdig hun verantwoordelijkheid als toezichthouder nemen en de betrokken gemeente onder preventief toezicht plaatsen. Tijdens de periode van preventief toezicht dienen gedeputeerde staten er in overleg met de betrokken gemeente voor te zorgen dat de noodzakelijke voorzieningen worden getroffen om het begrotingsevenwicht te herstellen. Lukt dit niet dan bestaat de mogelijkheid dat de betrokken gemeente al dan niet op voorstel van de provincie een aanvraag om een aanvullende bijdrage indient. In dat geval brengen gedeputeerde staten op grond van het voorgestelde tweede lid verslag uit aan de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën over de financiële positie van de gemeente.

In tegenstelling tot de memorie van toelichting op de Gemeentewet spreekt het voorgestelde tweede lid niet van rapport, maar van verslag. Hiermee wordt het onderscheiden van het rapport dat de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën op grond van artikel 9, tweede lid, van het Financiële-Verhoudingsbesluit 1984 doen opstellen over de financiële situatie van de betrokken gemeente, dat een ander karakter heeft dan het verslag van gedeputeerde staten.

De gegevens in het verslag van gedeputeerde staten vormen bouwstenen voor het rapport dat de Minister van Binnenlandse Zaken en van Financiën doen opstellen over de financiële situatie van de gemeente en voor de beoordeling van het verzoek om een aanvullende bijdrage. Daarbij gaat het om cijfermatige gegevens met betrekking tot bijvoorbeeld de fysieke, sociaal-economische en financiële structuur van de gemeente als ook om een analyse van de financiële problematiek in de gemeente, waaruit blijkt in hoeverre de financiële problemen het gevolg zijn van eigen beleid van de gemeente dan wel van externe factoren. Het ligt in de bedoeling dat deze gegevens zoveel mogelijk aansluiten op het door de regering gevoerde beleid met betrekking tot het verlenen van aanvullende steun ex artikel 12, zoals dat nader is vastgelegd in het Financiële-Verhoudingsbesluit 1984 en in de circulaire van de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken aan de gemeentebesturen van 18 juli 1984, BMV84/U829, over de toepassing van artikel 12 van de Financiële-Verhoudingswet 1984.

Daarnaast is het van belang dat gedeputeerde staten in het verslag aangeven welke maatregelen zij uit hoofde van hun toezichthoudende functie hebben genomen om het evenwicht in de begroting van de betrokken gemeente te behouden dan wel te herstellen.

Ik ga er van uit dat bij een eerste verzoek om een aanvullende bijdrage het verslag van gedeputeerde staten vrij uitgebreid zal zijn. Bij eventuele daaropvolgende verzoeken zullen gedeputeerde staten zich in het algemeen kunnen beperken tot het aangeven van nieuwe ontwikkelingen en voor het overige kunnen verwijzen naar het eerdere verslag.

Het rapport dat de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën doen opstellen omtrent de financiële situatie van de gemeente zal zich met name richten op de aard en de omvang van het tekort van de betrokken gemeente in relatie tot de eigen inkomsten van de gemeente en de hoogte van de algemene middelen, waarbij waar nodig wordt vergeleken met (groepen van) andere gemeenten. Daarnaast zal in dat rapport in het algemeen aandacht worden besteed aan de rol van het toezicht van de provincie op het financiële beleid van de betrokken gemeente.

Omtrent de inhoud van het verslag van gedeputeerde staten zullen in het Financiële-Verhoudingsbesluit 1984 nadere regels worden gesteld, waarbij ook de verhouding tot het eerdergenoemde rapport van de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën nader zal worden aangegeven. Tevens zullen daarin regels worden gegeven met betrekking tot het tijdstip van indiening van het verslag.

In de memorie van toelichting bij de Gemeentewet wordt er van uitgegaan dat het verslag van gedeputeerde staten tegelijk met de aanvraag om een aanvullende bijdrage aan de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën wordt gezonden. In de praktijk kan dit gedeputeerde staten voor problemen stellen. Het aanvragen van een aanvullende bijdrage is een beslissing van de gemeenteraad en hoewel

gedeputeerde staten een dergelijke aanvraag in het algemeen kunnen zien aankomen en het doen daarvan kunnen stimuleren, is het reëel dat zij, om onnodig werk te voorkomen, pas een verslag opstellen op het moment dat de betrokken gemeente formeel besloten heeft een aanvraag bij de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën in te dienen.

Aanvankelijk lag het in de bedoeling dat gedeputeerde staten hun verslag binnen twee maanden na ontvangst van het afschrift van de aanvraag aan de beheerders van het Gemeentefonds moeten zenden. Het IPO had evenwel moeite met deze termijn. Weliswaar zal het streven van de provincies er op gericht zijn zo spoedig mogelijk verslag uit te brengen, maar gelet op de gestelde eisen aan het verslag moet volgens het IPO worden verondersteld dat met name bij gemeenten die een meer gecompliceerde problematiek kennen een termijn van twee maanden te kort zal blijken. Naar aanleiding hiervan is een en ander opnieuw bezien.

Volgens artikel 8 van het Financiële-Verhoudingsbesluit 1984 moet een aanvraag om een aanvullende bijdrage worden gedaan voor het begin van het jaar waarvoor hij wordt verzocht. De begroting voor dat jaar moet uiterlijk op de datum van de aanvraag door de raad worden vastgesteld. Dit kan dus 31 december zijn, terwijl de Gemeentewet er van uitgaat dat de gemeentebegroting vóór 15 november moet zijn vastgesteld en aan gedeputeerde staten moet zijn gezonden. Naar aanleiding daarvan ben ik voornemens artikel 8 van het Financiële-Verhoudingsbesluit 1984 te wijzigen in die zin dat het tijdstip voor de aanvraag om een aanvullende bijdrage zoveel mogelijk aansluit bij het tijdstip van 15 november voor de begroting. Om toch ook de betrokken gemeente voldoende tijd te gunnen voor de besluitvorming over de aanvraag om een aanvullende bijdrage, stel ik voor dat de aanvraag voor 1 december moet worden gedaan. Op dat moment moet de begroting dus al zijn vastgesteld.

Voor wat betreft het tijdstip waarvoor gedeputeerde staten hun verslag aan de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën moeten zenden, stel ik nu 15 februari voor van het begrotingsjaar waarvoor de aanvullende bijdrage is aangevraagd. Artikel 8 van het Financiële-Verhoudingsbesluit 1984 zal in die zin worden aangepast. Gedeputeerde staten hebben dan een periode van ruim twee maanden of meer, afhankelijk van het gegeven hoeveel eerder dan 1 december de aanvraag om een aanvullende bijdrage wordt gedaan, om het verslag op te stellen en in te zenden. Gedeputeerde staten hebben er dus ook vanuit dit gezichtspunt belang bij er op toe te zien dat gemeenten tijdig hun begroting vaststellen en aan hen inzenden, eventueel vergezeld van een aanvraag om een aanvullende bijdrage.

Naar mijn mening kan het verslag binnen de voornoemde termijn worden opgesteld, omdat gedeputeerde staten de hiervoor noodzakelijke gegevens kennen uit de gemeentelijke begrotingen en rekeningen. Op het moment dat de aanvraag wordt ingediend, kunnen gedeputeerde staten het vereiste verslag betrekkelijk snel opstellen. Dit geldt temeer aangezien preventief toezicht in de regel vooraf zal gaan aan een aanvraag om een aanvullende bijdrage. Het verslag zal tevens kunnen bijdragen aan een snelle behandeling van de aanvraag.

In verband met een snelle behandeling van de aanvraag zal in artikel 8 van het Financiële-Verhoudingsbesluit 1984 tevens worden bepaald dat gedeputeerde staten tegelijk met de verzending van het verslag aan de minister een afschrift daarvan zenden aan de Raad voor de gemeentefinanciën. De Raad heeft dan in een vroegtijdig stadium inzicht in de

gegevens van de artikel 12-aanvraag die hem ter beoordeling zal worden vastgelegd.

Ten aanzien van een gemeente die onder het regime van artikel 12 Financiële-Verhoudingswet 1984 is geplaatst, blijft het reguliere toezichtsregime van de Gemeentewet van toepassing, dat wil zeggen dat gedeputeerde staten jaarlijks bepalen of de betrokken gemeente al of niet aan preventief toezicht is onderworpen. Zolang een gemeente een aanvullende bijdrage ontvangt, spreekt het vanzelf dat de gemeente op grond van artikel 205, eerste lid, van de Gemeentewet aan preventief toezicht van gedeputeerde staten blijft onderworpen, aangezien de begroting materieel niet in evenwicht is, ook niet op termijn. Het feit dat de gemeente een aanvullende bijdrage ontvangt doet hieraan niet af, aangezien een aanvullende bijdrage een niet-structureel dekkingsmiddel is, net als bijvoorbeeld het beschikken over reserves (uitgezonderd 1/30 van de algemene reserves), incidentele opbrengsten van verkopen en incidentele (extra) uitkeringen uit nutsbedrijven. Een begroting die met deze niet-structurele dekkingsmiddelen sluitend is gemaakt, is materieel gezien niet in evenwicht. Hetzelfde geldt in beginsel voor een begroting die sluitend is gemaakt met een op de aanvullende bijdrage volgende aanvullende uitkering, aangezien ook deze uitkering als niet-structureel dekkingsmiddel moet worden beschouwd. Bij de aanvullende uitkering kan nog onderscheid worden gemaakt tussen een aflopende en een niet-aflopende uitkering. In het laatste geval zal na het verstrijken van de periode van de aanvullende uitkering de betrokken gemeente in het algemeen weer met een structureel begrotingstekort worden geconfronteerd en opnieuw een beroep op artikel 12 moeten doen. In dat geval zal de betrokken gemeente dus onder preventief toezicht staan.

Is er sprake van een situatie waarbij naar verwachting binnen de termijn van vier jaar weer een materieel sluitende begroting wordt bereikt, dan zouden gedeputeerde staten in beginsel kunnen volstaan met repressief toezicht.

Een en ander laat onverlet dat gedeputeerde staten bij een tekort op de rekening of termijnoverschrijding bij de indiening van de begroting of de rekening, op grond van artikel 205, tweede lid, van de Gemeentewet kunnen besluiten de gemeente evenzeer onder preventief toezicht te plaatsen.

Artikel 11

A. Het huidige artikel 49 gemeentewet regelt de besloten vergadering en de geheimhouding; in de nieuwe Gemeentewet zijn deze onderwerpen gescheiden. Omdat het in dit artikel van de Wet gemeenschappelijke regelingen (Wgr) gaat om het onderdeel van de geheimhouding, is hier alleen de verwijzing naar artikel 25 nieuwe Gemeentewet opgenomen.

B. Mocht aan een burgemeester of wethouder op basis van artikel 21 Wgr een vergoeding van werkzaamheden worden toegekend, dan dient deze op grond van de artikelen 44 en 66 van de nieuwe Gemeentewet in de toekomst in de gemeentekas te worden gestort.

In verband met het feit dat in het vijfde lid van artikel 44 van de Gemeentewet voor de wethouder een uitzondering kan worden gemaakt op de verplichting vergoedingen terug te storten, is ook in het derde lid van artikel 21 deze clause ten aanzien van wethouders verwerkt. Hierbij zal met name gedacht moeten worden aan part-time wethouders, voor wie in dit verband tot op zekere hoogte hetzelfde geldt als voor gewone raadsleden.

Hoewel in de nieuwe situatie bij de voor een vergoeding in aanmerking

komende bestuursleden geen sprake meer is van een verschil tussen de gemeentebestuurders met een volledige en die met nevenbetrekking, kan het niettemin wenselijk zijn om een raadslid uit een grote gemeente of een part-time wethouder minder vergoeding toe te kennen dan een raadslid uit een kleine gemeente, van wie het (zelfde) extra werk voor de gemeenschappelijke regeling in veel mindere mate geacht wordt te behoren tot zijn reguliere raadswerkzaamheden. Het criterium in artikel 21 Wgr dat daarop betrekking heeft, is daarom gehandhaafd.

In het eerste lid van het artikel is voor alle bestuursleden de mogelijkheid van tegemoetkoming in kosten geregeld. Het gaat hier om reële kosten die worden gemaakt in de functie van bestuurder van het samenwerkingsverband. De eis van vaststelling op jaarbasis is hier dan ook vervallen.

C. De voorgestelde wijziging is technisch van aard en behoeft geen toelichting.

D. De verwijzing naar de bepaling over immuniteit van commissieleden brengt weinig verandering. In de nieuwe Gemeentewet is geen pendant van artikel 64d van de huidige gemeentewet opgenomen, omdat het aan de raad is overgelaten te bepalen in hoeverre commissieleden uitgenodigd kunnen worden bij de raadsvergadering en het woord kunnen voeren. Dit geldt dus analoog voor het algemeen bestuur van het openbaar lichaam.

E. Deze wijziging behoeft geen toelichting.

F. Voor artikel 63, derde lid, van de huidige gemeentewet is in de nieuwe Gemeentewet geen pendant opgenomen, omdat aan dat voorschrift geen behoefte bestond. Voor de vervanging van de artikelen 64d en 64e gemeentewet zij verwezen naar de toelichting bij onderdeel D.

Voor besluiten die algemeen verbindende voorschriften inhouden kan worden volstaan met de bekendmakings- en inwerkingtredingsbepalingen van de Gemeentewet: het voorafgaand toezicht door gedeputeerde staten is in de Gemeentewet immers komen te vervallen.

G, H. De voorgestelde wijzigingen zijn technisch van aard en behoeven geen toelichting.

I. Naar analogie van de huidige gemeentewet wordt ook de rekening van een samenwerkingsverband door het algemeen bestuur «voorlopig» vastgesteld. De rekening wordt definitief door gedeputeerde staten vastgesteld. Onder de nieuwe Gemeentewet vindt geen goedkeuring door gedeputeerde staten meer plaats en wordt de rekening door de raad vastgesteld. Dit zal daarom analoog voor de gemeenschappelijke regeling dienen te gelden.

J. De voorgestelde wijziging behoeft geen toelichting.

K. In artikel 194 van de Gemeentewet worden de bepalingen die betrekking hebben op de publicatie alsmede – in beginsel – op de termijn van behandeling van de ontwerp-begroting, van overeenkomstige toepassing verklaard op begrotingswijzigingen. Met de voorgestelde wijziging wordt een analoge regeling voor begrotingswijzigingen van gemeenschappelijke regelingen getroffen. Het handhaven van de termijn van twee weken zal, gelet op de lage frequentie van de vergaderingen van het algemeen bestuur in een gemeenschappelijke regeling, praktisch geen problemen opleveren.

Artikel 12

De onderdelen A, D, E, F en J behelzen louter technische aanpassingen die geen toelichting behoeven.

B. In dit onderdeel wordt de tekst van artikel 32 van de Wet algemene regels herindeling aangepast aan de vernumming van de Gemeentewet, terwijl het derde lid een aanpassing ondergaat. Ook op verordeningen baat- en bouwgrondbelastingen die zullen worden vastgesteld op grond van de artikelen 223 en 224 van de Gemeentewet, zullen de artikelen 28-30 niet van toepassing zijn.

C. In dit onderdeel wordt de tekst van artikel 36, eerste lid, aangepast in verband met het niet overnemen in de Gemeentewet van de bepalingen inzake de ontvanger. Enige aanpassingen zijn nodig omdat krachtens de nieuwe Gemeentewet in plaats daarvan ambtenaren worden aangewezen die zijn belast met de administratie en het beheer van vermogenswaarden.

G. In dit onderdeel wordt de tekst van artikel 57 aangepast aan het niet overnemen van de bepalingen inzake de ontvanger. Het bij de opheffing van een gemeente vervallen van de aanwijzing van ambtenaren die belast zijn met administratie en financieel beheer wordt verplaatst van artikel 59, eerste lid, naar het nieuwe artikel 57a, omdat dit daar systematisch beter past.

H. Verwezen zij naar de toelichting bij onderdeel G.

I. Het niet overnemen van de bepalingen inzake de ontvanger en de voorzieningen die in plaats daarvan moeten worden getroffen krachtens artikel 214, tweede lid, van de nieuwe Gemeentewet, leidt tot aanzienlijke tekstuele aanpassingen in artikel 61.

K. De bepaling die de raad van een nieuwe gemeente de bevoegdheid geeft de gemeentenaam te wijzigen kan vervallen nu artikel 159 van de nieuwe Gemeentewet deze bevoegdheid toekent aan alle gemeenteraden.

Artikel 13

A. De Wet D'gemeenten en D'provincies (Stb. 1991, 449) voorziet in een twee jaar en zes maanden durend experiment voor een aantal gemeenten en provincies.

De Wet D'gemeenten en D'provincies voegt aan de huidige gemeentewet een aantal «experimentele bepalingen» toe, te weten de artikelen 245aa, 271a, 271b en 271c en bevat zelf nog een tweetal overgangsbe-
palingen. Het experiment is op 18 september 1991 in werking getreden en loopt in beginsel af op 17 maart 1994. Op deze datum zullen de bovengenoemde experimentele bepalingen van de gemeentewet vervallen.

Vanzelfsprekend zal het experiment ook onder het regime van de nieuwe Gemeentewet (tot genoemde datum) door moeten werken.

Een en ander zou kunnen worden bewerkstelligd door het opnemen van de experimentele bepalingen in de nieuwe Gemeentewet zelf. Om technische redenen en ook gezien de korte periode waarvoor de betreffende bepalingen na de inwerkingtreding van de Gemeentewet nog zouden gelden, is er voor gekozen om de Wet D'gemeenten en D'provincies zelf te wijzigen.

Hiertoe zijn de onderdelen B, C en D van artikel 4 van de Wet D'gemeenten en D'provincies gewijzigd. Zij worden niet langer geformuleerd als formele wijzigingen van de gemeentewet, doch als inhoudelijke afwijkingen van de Gemeentewet. Vanzelfsprekend zijn de artikelverwijzingen aangepast aan de nummering van de nieuwe Gemeentewet.

In de doorwerking van het in onderdeel A van artikel 4 in de huidige gemeentewet ingevoegde artikel 245aa is om technische redenen in artikel 299 (overgangsbepaling) van de Gemeentewet voorzien (zie hoofdstuk I, onderdeel MMM, van deze Invoeringswet). De Wet D'gemeenten en D'provincies regardeert ook de goedkeuring bedoeld in artikel 32 van de Wet algemene regels herindeling.

Het oude zesde lid van onderdeel B kan vervallen omdat de algemeen geldende bepaling van de Gemeentewet inzake het beroep op de Kroon van besluiten van gedeputeerde staten van toepassing is. Het nieuwe zesde lid vormt een aanpassing overeenkomstig het aan artikel 220 toegevoegde zevende lid. Hierin is bepaald dat, alvorens door gedeputeerde staten een termijn wordt gesteld waarvoor het besluit zal gelden, het gemeentebestuur in staat wordt gesteld overleg te plegen. Voor de toelichting op het nieuwe zevende lid, dat ziet op de uitsluiting van de fictieve goedkeuring, zij verwezen naar onderdeel LL van hoofdstuk I van deze Invoeringswet.

De aanpassing van onderdeel C vloeit voort uit de aanpassing van artikel 220 van de Gemeentewet. Voor een toelichting zij verwezen naar de toelichting bij onderdeel LL van hoofdstuk I van deze Invoeringswet.

Ook in onderdeel D kan de bepaling inzake beroep op de Kroon in het vierde lid, om de reeds hierboven bij onderdeel B genoemde reden komen te vervallen. Voor een toelichting op de toevoeging van een nieuw vierde en vijfde lid aan dit onderdeel zij tevens verwezen naar onderdeel LL van hoofdstuk I.

B. Bij wet van 18 december 1991 (Stb. 704) is de Wet D'gemeenten en D'provincies gewijzigd. Hierdoor werden de experimentele bepalingen in de gemeentewet mede van toepassing op de heffingen, bedoeld in artikel 61aI, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne en, na inwerkingtreding van de Wet milieubeheer, op de gemeentelijke heffingen als bedoeld in Hoofdstuk 15 van die wet.

De Wet milieubeheer zal per 1-1-1993 in werking treden.

Met de hier voorgestelde wijziging wordt de verwijzing naar de experimentele artikelen in de oude gemeentewet aangepast aan de situatie, dat vanaf de datum van inwerkingtreding van de Invoeringswet de experimentele bepalingen in de Wet D'gemeenten en D'provincies zelf opgenomen zullen zijn.

C. De wijziging van de in artikel 13 opgenomen overgangsbepaling bestaat uit een aanpassing aan de terminologie en de nummering van de nieuwe Gemeentewet.

HOOFDSTUK IV MINISTERIE VAN ONDERWIJS EN WETENSCHAPPEN

De voorgestelde wijzigingen zijn technisch van aard en behoeven geen toelichting.

HOOFDSTUK V MINISTERIE VAN FINANCIËN

De in de artikelen 1 en 2 voorgestelde wijzigingen zijn technisch van aard en behoeven geen toelichting.

Artikel 3

Artikel V van de Wet van 4 oktober 1990 tot wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en de Algemene wet inzake de douane en de accijnzen in verband met de Bekendmakingswet beoogde de nieuwe Gemeentewet te wijzigen. In hoofdstuk I, onderdeel XX, van deze Invoeringswet Gemeentewet is om technische redenen in dezelfde wijziging voorzien. Artikel V kan daarom vervallen.

HOOFDSTUK VI MINISTERIE VAN DEFENSIE

De in de artikelen 1 en 3 voorgestelde wijzigingen zijn technisch van aard en behoeven geen toelichting.

Artikel 2

De wijziging in het zesde lid van artikel 11 hangt samen met het vervallen van de bepalingen met betrekking tot de gemeenteontvanger en een aantal bepalingen met betrekking tot de organisatie van de financiële huishouding in de Gemeentewet.

Artikel 4

De voorgestelde wijzigingen strekken tot aanpassing van de verwijzingen naar de openbare-orde-artikelen in de Gemeentewet en behoeven geen toelichting.

HOOFDSTUK VII MINISTERIE VAN VOLKSHUISVESTING, RUIMTELIJKE ORDENING EN MILIEUBEHEER

De in de artikelen 1 tot en met 4, 7 en 9 voorgestelde wijzigingen zijn technisch van aard en behoeven geen nadere toelichting.

Artikel 5

A, B. Artikel 8 van de Wet op de stads- en dorpsvernieuwing bevat een soortgelijke regeling als artikel 6a van de Wet op de Ruimtelijke Ordening. Voor een toelichting zij verwezen naar de toelichting bij hoofdstuk VII.

C. Deze wijzigingen behoeven geen toelichting.

Artikel 6

A, B. Ingevolge het laatste lid van artikel 6a van de Wet op de Ruimtelijke Ordening zal dit artikel vervallen, indien door het in werking treden van een wijziging van de gemeentewet in het onderwerp van het eerste lid van dat artikel wordt voorzien. Artikel 151 van de nieuwe Gemeentewet, waarin de raad wordt verplicht een algemene inspraakverordening tot stand te brengen, heeft ten doel minimumeisen met betrekking tot de inspraakprocedure te regelen. Artikel 151 schrijft niet voor in welke gevallen inspraak moet plaatsvinden. Dat dient van geval tot geval door

de bijzondere wetgever te geschieden. Daarom ben ik van oordeel dat met de redactie van het huidige derde lid, namelijk dat het gehele artikel zal vervallen, niet kan worden volstaan. Van belang blijft dat voorgescreven wordt dat inspraak op het terrein van de ruimtelijke ordening moet plaatsvinden. Voor het overige kan worden aangesloten bij artikel 151 van de Gemeentewet.

Daarbij is nu tevens een regeling getroffen die voorkomt dat er een «gat» ontstaat gedurende het jaar waarin het gemeentebestuur ingevolge artikel 297 van de Gemeentewet een inspraakverordening mag, maar nog niet heeft moeten, vaststellen.

C. In het elfde lid van artikel 17 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening was bepaald, dat de leden 7 tot en met 9 zullen vervallen, wanneer door een wijziging van de gemeentewet in het onderwerp van deze leden wordt voorzien. Dit is het geval nu in hoofdstuk VIII, paragraaf 4, van de nieuwe Gemeentewet ook een dwangsomregeling is opgenomen.

D, E, F. De voorgestelde wijzigingen zijn van technische aard en behoeven geen toelichting.

Artikel 8

A, C, D. Deze aanpassingen zijn van technische aard en behoeven geen toelichting.

B. Met de wijziging van het eerste lid van artikel 18.7 wordt de in de Wet milieubeheer gehanteerde terminologie inzake bestuursdwang aangepast aan die van artikel 126 van de nieuwe Gemeentewet.

Het tweede lid van artikel 18.7 kan vervallen door de verwijzing in het – nu tot tweede lid vernummerde – derde lid naar de meer uitgebreide bestuursdwangregeling in de nieuwe Gemeentewet, waarvan het nieuwe artikel 131 in hetzelfde onderwerp voorziet.

In het derde lid wordt artikel 130 van de Gemeentewet niet van overeenkomstige toepassing verklaard. Voor wat de eerste drie leden van artikel 130 betreft spreekt dit voor zich, aangezien de toedeling van de bevoegdheid van bestuursdwang in deze leden geen toepassing kan vinden bij door de minister uitgeoefende bestuursdwang. Het vierde lid van artikel 130 dient niet van overeenkomstige toepassing te zijn, omdat het in de praktijk noodzakelijk kan blijken dat de minister zijn bevoegdheid tot toepassing van bestuursdwang overdraagt aan een ambtenaar, bijvoorbeeld aan het hoofd van een gedeconcentreerde rijksdienst.

Artikelen 10 en 11

Voor een toelichting op deze wijzigingen kan in eerste instantie worden verwezen naar de bovenstaande toelichting bij de wijziging van artikel 6a van de Wet op de Ruimtelijke Ordening. Ook in het onderhavige geval is het niet de bedoeling geweest dat de verplichting om inspraak te verlenen zelf zou komen te vervallen. Met de gekozen constructie wordt voorzien in het vervallen van artikel XVIII van genoemde wet en het gelijktijdig opnemen van deze inspraakbepaling in artikel 4.17 van de Wet milieubeheer.

Artikel 12

De bepalingen die betrekking hebben op de afkondiging (bekendmaking) van een verordening zijn uit hoofde van de Gemeentewet reeds

van toepassing, zodat een verwijzing naar de overeenkomstige artikelen van de Gemeentewet overbodig is.

De wijziging onder B heeft ten doel de formulering van deze inspraakbepaling in overeenstemming te brengen met de elders gehanteerde formulering van de inspraakbepalingen.

HOOFDSTUK VIII MINISTERIE VAN VERKEER EN WATERSTAAT

De in de artikelen 2 tot en met 5 en 7 voorgestelde wijzigingen zijn technisch van aard en behoeven geen toelichting.

Artikel 1

Artikel 254 van de (huidige) gemeentewet voorzagt in een regeling betreffende gemeenten waarin een afdeling bestond die over een afzonderlijke huishouding beschikte.

Aangezien de gemeente Hengelo niet meer over zodanige afdeling beschikt, voorziet het schrappen van betreffende verwijzing slechts in een aanpassing aan de feitelijke situatie.

Voor een nadere toelichting omtrent afdelingen in het algemeen zij verwezen naar de toelichting bij hoofdstuk I, onderdeel LLL.

Artikel 6

A. Met deze wijzigingen is beoogd de regeling van de handhaving in deze wet aan te laten sluiten bij de algemene regeling inzake bestuursdwang zoals deze in hoofdstuk VIII, paragraaf 4, van de Gemeentewet is opgenomen.

B. In het tweede onderdeel wordt recht gedaan aan het feit dat de Wet Havenschap Delfzijl reeds per 1 januari 1990 is ingetrokken.

HOOFDSTUK IX MINISTERIE VAN ECONOMISCHE ZAKEN

Artikel 1

In artikel 3, derde lid, van de Pandhuiswet werd nog verwezen naar de vooroorlogse nummering van de gemeentewet, welke bepalingen overeenstemmen met de artikelen 230–232 en 235–237 van de huidige gemeentewet. Deze verwijzingen hebben betrekking op de goedkeuring door gedeputeerde staten van raadsbesluiten tot oprichting van gemeentelijke kredietbanken alsmede op de goedkeuring door gedeputeerde staten van het door de raad vast te stellen reglement voor de kredietbank. Op deze goedkeuringsprocedure zijn de bepalingen van hoofdstuk XVI van de nieuwe Gemeentewet («Voorafgaand toezicht») van toepassing. Een nadrukkelijke verwijzing naar die bepalingen is niet nodig.

De nieuwe Gemeentewet kent geen pendant van artikel 237, tweede lid, van de oude gemeentewet. Genoemd artikellid beoogde te bewerkstelligen dat de gemeente zo nodig opnieuw in de zaak voorziet indien goedkeuring door gedeputeerde staten wordt onthouden. Aangezien dit bestuurspraktijk zal zijn is het niet nodig dit expliciet te regelen.

Gelet op het vorenstaande kan het derde lid van artikel 3 van de Pandhuiswet geheel vervallen.

Artikel 2

De in het vierde lid van artikel 2 van de Wet medewerking verdedigingsvoorbereiding opgenomen bepaling betreft een taakverwaarlozingsregeling zowel met betrekking tot het nemen van besluiten als met betrekking tot feitelijk handelen. Aangezien zowel de oude gemeentewet als de nieuwe wet geen taakverwaarlozingsregeling met betrekking tot feitelijk handelen kennen, is bepaald dat de artikelen 124 en 125 van de Gemeentewet van overeenkomstige toepassing zijn. Het vereiste van instemming van de Minister van Binnenlandse Zaken past niet in de structuur van de taakverwaarlozingsregeling van de nieuwe Gemeentewet. Dit element is geschrapt. Aanpassing van dit artikellid aan de nieuwe Provinciewet geschiedt bij de Invoeringswet Provinciewet.

Artikel 3

Voor de regeling van de verplichte uitgaven in artikel 240 van de oude gemeentewet is in de nieuwe Gemeentewet artikel 195 in de plaats gekomen. De tweede volzin kan vervallen, omdat de toepasselijkheid van de algemene bepalingen inzake het doen van uitgaven onder niet-goedgekeurde begrotingen (nu: artikelen 210 e.v.) automatisch voortvloeit uit het van toepassing zijn van artikel 195 nieuwe Gemeentewet en een verwijzing daarnaar overbodig is.

Artikel 4

In de pendant van artikel 265bis van de (huidige) gemeentewet, artikel 215 van de nieuwe Gemeentewet, wordt in plaats van «deskundige» nu gesproken van «registeraccountants». Omdat deze categorie van personen reeds wordt bestreken door artikel 70b, eerste lid, onderdeel a, van de Wet op de Registeraccountants, kan de verwijzing naar de gemeentewet vervallen.

Artikel 5

Dat artikel 14 van de Winkelsluitingswet 1976 geschrapt zal worden bij invoering van de nieuwe Gemeentewet, was reeds aangekondigd in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel tot wijziging van de Winkelsluitingswet (kamerstukken II 1990/1991, 21 963, nr. 3, blz. 18). Korthedshalve verwijs ik naar bovengenoemde memorie van toelichting.

Artikel 15 kan vervallen, omdat deze bepaling naast artikel 122 van de nieuwe Gemeentewet overbodig is.

Artikel 6

Artikel 8 van de Wet op het consumentenkrediet (Stb. 1990, 395), welke wet per 1 januari 1992 in werking is getreden, verwijst naar de regeling in de gemeentewet inzake de (goedkeurings-)beslissing van gedeputeerde staten en het Kroonberoep. Artikel 8 kan vervallen. Voor een toelichting zij verwezen naar de hiervoor opgenomen beschouwing met betrekking tot artikel 3, derde lid, van de Pandhuiswet.

HOOFDSTUK X MINISTERIE VAN LANDBOUW, NATUUR- BEHEER EN VISSERIJ

Artikel 1

Deze wijziging is van technische aard en behoeft geen toelichting.

Artikel 2

Het eerste lid kan vervallen, omdat deze bepaling overbodig is naast artikel 122 van de nieuwe Gemeentewet.

Artikel 3

A. Het huidige tweede lid van artikel 10 van de Kampeerwet bevat een verplichting om voorafgaande inspraak mogelijk te maken alsmede enkele procedurele bepalingen. Met de wijziging wordt nu aangesloten bij artikel 151 van de Gemeentewet, dat een aantal minimumeisen voorschrijft waaraan de gemeentelijke inspraakverordeningen moeten voldoen. Daarbij is nu tevens een regeling getroffen die voorkomt dat er een «gat» ontstaat gedurende het jaar waarin het gemeentebestuur ingevolge artikel 297 van de Gemeentewet, een inspraakverordening mag, maar nog niet heeft moeten vaststellen.

B. Deze wijziging vormt grotendeels een loutere aanpassing aan de bepalingen van de nieuwe Gemeentewet. Hierbij is nu tevens de regeling van de intrekking van onder andere verordeningen opgenomen, omdat voor het niet opnemen van artikel 207 oude gemeentewet bij nader inzien geen reden bestond.

C. Artikel 40 kan vervallen aangezien in de artikelen 126 tot en met 139 van de Gemeentewet een algemene regeling inzake de bevoegdheid tot toepassing van bestuursdwang is gegeven. Hierdoor is nu tevens het opleggen van een dwangsom mogelijk.

HOOFDSTUK XI MINISTERIE VAN SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

De in de artikelen 1, 2 en 3 voorgestelde wijzigingen zijn van technische aard en behoeven geen toelichting.

Artikel 4

De voorgestelde wijzigingen zijn van technische aard en behoeven geen toelichting.

In het kader van de invoering van de Herinrichting van de Algemene Bijstandswet zal artikel 32, derde lid, van de Wet IOAW komen te vervallen.

Artikel 5

Voor een toelichting op de voorgestelde wijzigingen van de Wet IOAZ zij verwezen naar de toelichting bij artikel 4.

Artikel 6

Het vereiste van goedkeuring van (straf-)verordeningen door gedeputeerde staten in de nieuwe Gemeentewet komen te vervallen. Tevens is

in artikel 140, derde lid, van de nieuwe Gemeentewet de bekendmaking van verordeningen nader geregeld. De noodzaak tot handhaving van artikel 58, tweede lid, van de Arbeidsomstandighedenwet is dientengevolge komen te vervallen.

HOOFDSTUK XII MINISTERIE VAN WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN CULTUUR

De in de artikelen 3 tot en met 5, 7 en 8 voorgestelde wijzigingen zijn van technische aard en behoeven geen nadere toelichting.

Artikel 1

In de nieuwe Gemeentewet is geen pendant van artikel 182 opgenomen, zodat deze verwijzing dient te vervallen. Het vereiste van goedkeuring door de raad op de begroting en rekening van onder meer instellingen van liefdadigheid blijft voor die door de Rompwet bestreken instellingen, waaraan door de gemeente geld wordt verstrekt, gewoon bestaan.

Artikel 2

A. Artikel 236 van de (huidige) gemeentewet beoogde te regelen, dat de beslissing van de Kroon op het beroep door het gemeentebestuur ingesteld tegen het besluit van gedeputeerde zaken, gemotiveerd is en aan zowel gedeputeerde staten als aan het gemeentebestuur gezonden wordt. Deze bepaling is in de nieuwe Gemeentewet komen te vervallen, omdat de algemene regeling van deze materie is opgenomen in artikel 59 van de Wet op de Raad van State.

B. Deze wijzigingen vormen een aanpassing aan de gelijksoortige regeling in de nieuwe Gemeentewet inzake de goedkeuring door gedeputeerde staten, respectievelijk bekendmaking en inwerkingtreding van besluiten die algemeen verbindende regels inhouden. Het vervallen van het derde lid, waarin de eis is vervat dat het weigeringsbesluit van gedeputeerde staten met redenen omkleed is, vloeit voort uit het reeds in het eerste lid van toepassing verklaren van artikel 259 van de nieuwe Gemeentewet.

Artikel 6

Voor een toelichting zij verwezen naar de toelichting onder B op de wijziging van de Vleeskeuringswet, met betrekking tot de regeling van de bekendmaking en de inwerkingtreding van besluiten.

Artikel 7

Met de beide hier voorgestelde wijzigingen wordt nu volledig aangesloten bij de algemene regeling in de Gemeentewet inzake bekendmaking en inwerkingtreding van besluiten.

HOOFDSTUK XIII SLOTBEPALINGEN

In dit hoofdstuk wordt allereerst de inwerkingtreding van de Gemeentewet geregeld.

Artikel 1 bepaalt dat Gemeentewet en Invoeringswet Gemeentewet op hetzelfde tijdstip in werking treden. Artikel 2 legt vervolgens dit tijdstip

vast: de eerste dag van de vierde kalendermaand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin de Invoeringswet wordt geplaatst. Door deze termijn te kiezen wordt verzekerd dat de gemeenten zich op behoorlijke wijze kunnen voorbereiden op de inwerkingtreding van de Gemeentewet. Een periode van ten minste drie maanden is geheel in overeenstemming met hetgeen in achtereenvolgende bestuursakkoorden tussen Rijk en VNG is afgesproken omtrent de wijze waarop en de termijn waarbinnen gemeenten zich op nieuwe wetgeving die hun raakt kunnen instellen.

Eén punt verdient in dat verband nog de aandacht. Gelet op het feit dat het gemeentelijk begrotings- en rekeningsjaar samenvalt met het kalenderjaar is het onwenselijk dat bij inwerkingtreding van de Gemeentewet de nieuwe bepalingen inzake de begroting en de rekening onmiddellijk van kracht worden voor het lopende begrotingsjaar, het in voorbereiding zijnde en de nog niet met een goedgekeurde rekening afgesloten begrotingsjaren. In de Gemeentewet zelf is in verband hiermee reeds een voorziening getroffen. Artikel 299 bepaalt namelijk dat bij koninklijk besluit begrotingsjaren kunnen worden aangewezen gedurende welke de ter zake doende artikelen van de (oude) gemeentewet van toepassing blijven. Dit koninklijk besluit zal ten laatste op het moment van inwerkingtreding van de Gemeentewet van kracht moeten worden.

De nummering van de artikelen van de Gemeentewet, zoals die in het onderhavige wetsvoorstel is gehanteerd, is uiteraard gebaseerd op de versie van de Gemeentewet die op 12 maart 1992 in het Staatsblad is gepubliceerd (Stb. 96). Die nummering kan echter niet de definitieve zijn. Het is altijd de bedoeling geweest dat aan het eind van het proces van algehele herziening van de Gemeentewet een tekst van die wet zou worden gepubliceerd die een doorlopende, definitieve nummering zou kennen. Ziet men naar hoofdstuk I van dit wetsvoorstel, dan blijkt al dat daarin de nummering van de versie van 12 maart wordt doorbroken. Dit kan tijdens de parlementaire behandeling van dit voorstel op nog meer punten geschieden. Om toch aan de zojuist vermelde bedoeling recht te doen, bepaalt artikel 4 van dit hoofdstuk dat op de dag waarop de Invoeringswet in het Staatsblad wordt geplaatst tevens de Gemeentewet in haar definitieve nummering wordt gepubliceerd. Daarmee is men er echter nog niet. De verwijzingen naar de Gemeentewet in de wetten die in de hoofdstukken II tot en met XII worden gewijzigd zijn immers alle gebaseerd op de nummering van de Gemeentewet zoals die in Staatsblad 96 is geplaatst. Ook deze zullen evenwel uiteindelijk naar de definitieve artikelnummering van de Gemeentewet moeten verwijzen. Om dat te bereiken geeft artikel 3 de Minister van Binnenlandse Zaken de opdracht de verwijzingen naar de Gemeentewet in de hoofdstukken II tot en met XII van de Invoeringswet met de definitieve nummering in overeenstemming te brengen vóórdat de Invoeringswet in het Staatsblad wordt geplaatst.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
P. Dankert